

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י - חלק כ"ח

קונטרס 298

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שִׁמּוֹשׁ תּוֹכֵב"א

וּתְפֹאֵי. בְּלֵהוּ מִשְׁגִּיחִין לְהֵהוּא מְזֻלָּא. בְּהֵאֵי מְזֻלָּא
תְּלִיָּא חַיֵּי דְכֻלָּא, מְזוּנֵי דְכֻלָּא. בְּהֵאֵי מְזֻלָּא תְּלִיָּין
שְׂמִיָּא וְאַרְעָא. גְּשָׁמִין דְרַעְוָא. בְּהֵאֵי מְזֻלָּא, אֲשַׁגְחוּתָא
דְכֻלָּא. בְּהֵאֵי מְזֻלָּא תְּלִיָּין כֹּל חַיֵּילִין עֲלֵאִין וְתְפֹאִין.

(דף רפ"ט ע"ב)

תְּלַת עֶשֶׂר נְבִיעֵין, דְּמִשְׁחָא דְרְבוּתָא טְבָא, תְּלִיָּין
בְּדִיקְנָא דְמְזֻלָּא יְקִירָא דָּא. וְכֻלָּהוּ נְפִקִין לְזַעִיר
אַנְפִּין. לָא תִימָא כְּלָהוּ, אֶלָּא תִשְׁעָה מְנִיָּיהוּ, מִשְׁתַּכְּחוּ
בְּזַעִיר אַנְפִּין, לְאַכְפֵּיָּיא דִּינִין.

(וכד) הֵאֵי מְזֻלָּא, תְּלִיָּיא בְּשִׁקוּלָּא עַד טַבּוּרָא. כֹּל קְדוּשֵׁי
קְדוּשֵׁין דְקְדוּשָׁא בֵּיהַ תְּלִיָּין. בְּהֵאֵי מְזֻלָּא, פְּשִׁיט

ספר מאורות הזהר

... עם כָּל זֶה הָאוֹתִיּוֹת וּפְשָׁטִיּוֹת הַסְּפֹר הֵן הֵן רִיחַ שְׁמַנִּיד, שְׁבָהֵם וְעַל יָדָם מִמְשִׁיף
הַקּוּרָא בְּמַקְרָא רִיחַ וְהָאֲרָה מְבַחֲנִית שְׁמֵן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ, וְכִמּוּ עַל דְרָף מְשַׁל שְׁמִירִיחִים
רִיחַ הַטּוֹב אֵף עַל פִּי שְׂאִינוּ טוֹעֵם אוֹתוֹ בְּפִיו כְּלָל וְאֵף עַל פִּי שֶׁהוּא רְחוּק מִמֶּנּוּ כּו'.
וְאֲדַרְבָּה הַרִיחַ הַזֶּה נִמְשָׁךְ מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן בְּיוֹתֵר, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת שְׁמֵן הַמְּרִיחַ שְׁלֹמְעֵלָה
מְבַחֲנִית שְׁמֵן סֶתֶם, חֲכָמָה עֲלִיּוֹנָה כּו', וְלִפֵּי שֶׁהוּא גְבוּהָ יוֹתֵר בְּמַעְלָה לֹא יְכוּל לְבוֹא
בְּהַתְגַּלוּת בְּבַחֲנִינֵת קְרוֹב בְּבַחֲנִינֵת טַעַם כְּעִנְיַן שְׁמֵן תּוֹרֵק כּו', אֶלָּא בְּבַחֲנִינֵת רִיחַ לְבַד
כּו' ... וְאֵף עַל פִּי כֵן יֵשׁ גַּם כֵּן מַעְלָה יִתְרָה וְעֲצוּמָה בְּבַחֲנִינֵת שְׁמֵן תּוֹרֵק שֶׁהוּא
הַמְּשַׁכֵּת עֲצָמִיּוֹת חֲכָמָה עֲלִיּוֹנָה וְלֹא רִיחַ וְהָאֲרָה לְבַד כּו', וּשְׁנִיָּהֶם כְּאֶחָד טוֹבִים. (לקושי
תוֹרָה לְבַעַל הַתְּנָא, שִׁיר הַשִּׁירִים דף ג' טור ג')

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

פְּשִׁיטוּתָא דְקוּטְרָא עֲלָאָה. הֵהוּא רִישָׁא דְכָל רִישֵׁין,
דְּלֹא אֲתִידַע, וְלֹא אֲשֶׁתְּמוּדַע, וְלֹא יִדְעִין עֲלָאִין
וְתַתְּאִין. בְּגִין כֵּן כָּלָא בְּהַאי מְזָלָא תְּלִיָּיא.

בְּדִיקְנָא דָּא, תְּלַת רִישֵׁין דְּאֲמִינָא, מִתְּפַשְׁטֵן. וְכִלְהוּ
מִתְּחַבְּרֵן בְּהַאי מְזָלָא, וּמִשְׁתַּכְּחִין בֵּיהּ. וּבְגִין
כֵּן, כָּל יְקִירוֹ דִּיקִירוּתָא, בְּהַאי מְזָלָא תְּלִיָּיא. כָּל אֲלִין
אֲתוּן דְּתְּלִיָּין בְּהַאי עֲתִיקָא, כּוּלְהוּ תְּלִיָּין בְּהַאי דִּיקְנָא,
וּמִתְּחַבְּרֵן בְּהַאי מְזָלָא, וְתְּלִיָּין בֵּיהּ, לְקִיָּמָא אֲתוּן
אֲחֲרֵינִין. דְּאֲלִמְלִי לֹא סָלִיק אֲלִין אֲתוּן בְּעֲתִיקָא, לֹא
קִיָּמִין אֲלִין אֲחֲרֵינִין. וּבְגִין כֵּן אָמַר מוֹשֶׁה כַּד אֲצַטְרִיךְ,
יִי יִי, תְּרִי זִמְנִי, וּפְסִיק טַעְמָא בְּגוּוֹיִיהוּ. דְּהָא בְּמְזָלָא

ספר מאורות הזהר

טז) אַרְךְ הַגְּלוּת מִחֲמַת הָעֶדֶר לְמוֹד הַסּוּד; הַלּוֹמֵד מִכְּטַח לֹא שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הַכָּא
א. סְמָא דְחִיָּיא, חֵיב גְּדוּל עַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמֵּד זֶהר הַקְּדוּשׁ בְּכָל יוֹם אֲפִילוּ
גִירְסָא בְּעֲלָמָא, כִּי בְּזַה בּוֹנֵה עוֹלְמוֹת וּמְטַהֵר וּמְקַדֵּשׁ נַשְׁמָתוֹ, וְאִין קִץ לְגִדְל שְׁכָרוּ כִּי
בְּזַה מְקַרְבַּ הַגְּאֻלָּה וְעוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרוֹ, כַּמּוּכָא בְּזַהר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁתָּ נִשְׂא
(דף קכ"ד ע"ב) בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיְהוּ סֵפֶר הַזֶּהר כו' יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי,
וּבַתְּקוּנִים סוּף תְּקוּן ו', מֵהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ כַּד תִּגְלִי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְרָא בְּסוּף יוֹמָא
וּבְגִינֵיהּ וּקְרַאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ נְגוּ'.

ב. וּבַתְּקוּן ל' בְּסֵפֶר פֶּסַח מְלָךְ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כַּמָּה גְּדוּל חֵיב עַל תְּלַמִּידֵי חֻכְמִים
לְלַמֵּד קַבְּלָה, וְעָנְשָׁם כַּמָּה גְּדוּל אִם אֵינָם לּוֹמְדִים קַבְּלָה, וְגוּרָם אַרְךְ גְּלוּתָא, כִּי הֵם

כְּגוֹנוֹא דְאֵלִין מְסֻטְרָא דְעֵבֵד, דְאִיהוּ
מְטֻטְרוֹן, דְנִפְקוּ בְמִנוּסָה מִמְצָרִים, לֹא תִצָּא
כְּצֵאת הָעֵבֵדִים, הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה נב) כִּי
לֹא בְחַפְזוֹן תִּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא
תִלְכּוּן.

מטטרוין, שִׁצְאוּ בְמִנוּסָה
מִמְצָרִים, לֹא תִצָּא כְּצֵאת
הָעֵבֵדִים. זְהוּ שְׁכֹתוּב (ישעיה נב) כִּי
לֹא בְחַפְזוֹן תִּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא
תִלְכּוּן.

הָא חֲזִי, בְּר נֶש פֵד אֲתִילִיד, יְהִבִין לִיה נִפְשָא
מְסֻטְרָא דְבַעֲרָא, מְסֻטְרָא דְדְכִיו, מְסֻטְרָא
דְאֵלִין דְאֲתַקְרוּן אוֹפְנֵי הַקּוֹדֶשׁ. זְכָה יִתִיר,
יְהִבִין לִיה רוּחָא, מְסֻטְרָא דְחִיּוֹת הַקּוֹדֶשׁ. זְכָה
יִתִיר, יְהִבִין לִיה נִשְׁמָתָא, מְסֻטְרָא דְכְרִסְיָא.
וְתִלַּת אֵלִין, אֵינוֹן אָמָה עֵבֵד וְשִׁפְחָה דְבִרְתָא
דְמִלְפָא.

בֹּא וְרָאָה, כְּשִׁנוּלֵד אִישׁ, נוֹתְנִים
לוּ נִפְשׁ מִצֵּד הַבְּהֵמָה מִצֵּד שֶׁל
טוֹר, מִצֵּד אֱלֹה שְׁנִקְרָאִים אוֹפְנֵי
הַקּוֹדֶשׁ. זְכָה יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוּ רוּחַ
מִצֵּד שֶׁל חִיּוֹת הַקּוֹדֶשׁ. זְכָה יוֹתֵר
- נוֹתְנִים לוּ נִשְׁמָה מִצֵּד שֶׁל
הַפֶּסֶא. וּשְׁלַשֶׁת אֵלוֹ הֵם אָמָה,
עֵבֵד וְשִׁפְחָה שֶׁל בֵּת הַמֶּלֶךְ.

זְכָה יִתִיר, יְהִבִין לִיה נִפְשָא בְאַרְח אֲצִילוֹת,
מְסֻטְרָא דְבֵת יְחִידָה, וְאֲתַקְרִיאַת אִיהִי בֵת
מֶלֶךְ. זְכָה יִתִיר, יְהִבִין לִיה רוּחָא דְאֲצִילוֹת.
מְסֻטְרָא דְעַמּוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, וְאֲקִרִי בֵן
לְקוֹדֶשׁא בְרִיךְ הוּא, הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (דברים יד)
בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם. זְכָה יִתִיר, יְהִבִין לִיה
נִשְׁמָתָא, מְסֻטְרָא דְאַבָּא וְאַמָּא. הֲדָא הוּא
דְכְתִיב, (בראשית ב) וַיִּפְּח בְּאַפֵּיו נִשְׁמַת חַיִּים. מֵאִי
חַיִּים. אֵלֹא אֵינוֹן י"ה, דְעֲלִיָּהוּ אֲתַמֵּר, (תהלים
ק) כָּל הַנְּשָׁמָה תְהַלֵּל יְהוָה, וְאֲשַׁתְּלִים בֵּיה
יְהוָה.

אִם זְכָה יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוּ נִפְשׁ
בְּדֶרֶךְ אֲצִילוֹת, מִצֵּד שֶׁל בֵּת
יְחִידָה, וְנִקְרָאת בֵּת מֶלֶךְ. זְכָה
יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוּ רוּחַ שֶׁל אֲצִילוֹת
מִצֵּד הָעַמּוּד הָאֲמַצְעִי, וְנִקְרָא בֵן
לְקוֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. זְהוּ שְׁכֹתוּב
(דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם.
זְכָה יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוּ נִשְׁמָה מִצֵּד
שֶׁל אָבָא וְאַמָּא. זְהוּ שְׁכֹתוּב
(בראשית ב) וַיִּפְּח בְּאַפֵּיו נִשְׁמַת חַיִּים.
אֵיזָה חַיִּים? אֵלֹא אוֹתֶם י"ה
שְׁעֲלֵיהֶם נִאֶמֶר (תהלים ק) כָּל
הַנְּשָׁמָה תְהַלֵּל יְהוָה, וְנִשְׁלֶמָה בֵּיה
יְהוָה.

זְכָה יִתִיר, יְהִבִין לִיה יְהוָה בְּשִׁלְמוֹ דְאַתְנוֹן,
יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, דְאִיהוּ אָדָם, בְּאַרְח
אֲצִילוֹת דְעֵילָא, וְאֲתַקְרִי בְדִיוקְנָא דְמֵאֲרִיה.
וְעֲלִיהּ אֲתַמֵּר, (בראשית א) וַרְדּוּ בְדִגַּת הַיָּם וְגו'.

זְכָה יוֹתֵר - נוֹתְנִים לוּ יְהוָה
בְּשִׁלְמוֹת הָאוֹתִיוֹת - יו"ד ה"א
וְא"ו ה"א, שְׁהוּא אָדָם, בְּאַרְח
אֲצִילוֹת לְמַעְלָה. וְנִקְרָא בְדִמּוּת
רְבוּנוּ. וְעֲלִיו נִאֶמֶר (בראשית א) וַרְדּוּ
בְדִגַּת הַיָּם וְגו'. וְזְהוּ שֶׁלְטוֹנוֹ בְּכָל
הַרְקִיעִים וּבְכָל הָאוֹפְנִים
וְהַשָּׁרְפִים וְהַחַיּוֹת וּבְכָל הַתְּלִלוֹת
וְהַכְּחוֹת שֶׁלְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וְלִכְּנֵן,
כְּשֶׁבֵן אָדָם זוֹכֵה בְנִפְשׁ מִצֵּד שֶׁל
בֵּת יְחִידָה, נִאֶמֶר בּוּ לֹא תִצָּא
כְּצֵאת הָעֵבֵדִים.

רְבִי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי אֲעֲרַעוּ חַד לִילֵילָא בְּמַגְדֵּל
דְצוֹר. אֲתַאֲרַחוּ תַמְן וְחִדּוּ דָא בְדָא. אֲמַר רְבִי יוֹסִי, כְּמָה חֲדִינָא

רְבִי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי נִפְגְּשׁוּ לִילָה
אָחֵד בְּמַגְדֵּל צוֹר. הֲתַאֲרַחוּ שָׁם
וְשִׁמְחוּ זֶה בְּזֶה. אֲמַר רְבִי יוֹסִי,

כְּמָה חֲדִינָא

כמה שמחתי שראיתי פני השכינה, שעכשו בכל הדרך הזאת הצטערתי בזמן אחד סוחר שהיה שואל אותי כל הדרך:

מי הוא נחש הפורח באויר והולך בפרוד, ובין כך ובין כך יש מנוחה לנמלה אחת ששוככת בין שניו, התחיל בחבור וסיים בפרוד? ומה הוא נשר שמקנן באילו שלא היה? בניו שנגנלו, ולא מהבריות? שנבראו במקום שלא נבראו? כשעולים יורדים, כשיורדים עולים? שנים שהם אחד, ואחד שהם שלש? מה זה עלמה יפה ואין לה עינים, והגוף נסתר ומתגלה? היא יוצאת בבקר ונתפסת ביום, ומתקשטת בקשוטים שלא היו?

כך זה שאל בדרך, והצטערתי. ועכשו יש לי מנוחה. שאלו היינו כאחד, התעסקנו בדברי תורה מה שהיינו בדברים אחרים של תהו. אמר רבי חייא, ואותו זמן סוחר ידעת בו משהו? אמר לו, ידעתי שאין ממש בדבריו, שאלו היה יודע, יפתח בתורה, ולא היתה הדרך בריקנות. אמר רבי חייא, ואותו הסוחר ישנו כאן, שהרי לפעמים באותם הריקנים ימצא איש פעמוני זהב. אמר לו, הרי הוא כאן, והתקין חמורו למאכל. קראו לו וקא לפניהם. אמר להם, פעת שנים הם שלשה, ושלשה הם כאחד. אמר רבי יוסי, ולא אמרתי לך שכל דבריו ריקנים והם בריקנות? ! ישב לפניהם. אמר להם, רבותינו, אני נעשיתי סוחר, ורק מלפני מעט ימים, שהרי בהתחלה לא הייתי סוחר, אבל בן אחד קטן יש לי, ונתתי אותו לבית הספר, ואני רוצה שיעסק בתורה, וכשאני מוצא

דחמינא אנפי שכינתא, דהשתא בכל ארחא דא, אצטערנא בחדא סבא, טייעא, דהיה שאיל לי (דף צ"ה ע"א) כל ארחא.

מאן הוא נחשא, דפרח באוירא, ואזיל בפרודא, ובין כך ובין כך, אית נייחא לחד נמלה, דשכיב בין שניו. שרי בחבורא וסיים בפרודא. ומאי איהו נשרא, דקא מקננא, באילן דלא הוה. בנוי דאתגזלו, ולאן מן בריין. דאתבריאו באתר דלא אתבריאו. בד סלקין נחתין, בד נחתין סלקין. תריין דאינון חד, וחד דאינון תלתא. מהו עולימתא שפירתא, ולית לה עיינין, וגופא טמירתא ואתגליא, איהי נפקת בצפרא, ואתפסיאת ביממא. אתקשטת בקשוטין דלא הוו.

כך דא שאיל בארחא, ואצטערנא. והשתא אית לי נייחא. דאילו הוונא כחדא, אתעסקנא במלי דאורייתא, מה דהוינן במלין אחרנין דתהו. אמר רבי חייא, וההוא סבא טייעא, ידעת ביה כלום. אמר ליה, ידענא, דלית ממשו במלוי. דאילו הוה ידע, יפתח באורייתא, ולא הוה ארחא בריקניא. אמר רבי חייא, וההוא טייעא אית הכא, דהא לזמנין באינון ריקנין, ישפח גבר וגין דדהבא. אמר ליה, הא הכא איהו, ואתקין חמריה במיכלא.

קרו ליה, ואתא לקמייהו. אמר לון, השתא תריין אינון תלת, ותלת אינון כחד. אמר רבי יוסי, לא אמניא לך, דכל מלוי ריקנין, ואינון בריקניא, יתיב קמייהו.

אמר לון רבנן, אנא טייעא אתעבידנא, ומיומין זעירין, דהא בקדמיתא לא הוונא טייעא, אבל ברא חד זעירא אית לי,

ויהבית ליה בבי ספרא, ובעינא דישתדל באורייתא. וכד אנא אשכחנא

אחד מהרבנים שהולך בדרך, אני
טוען אחריו, והיום הזה חשבתני
שאשמע דברים חדשים בתורה,
ולא שמעתי דבר.

אמר ר' יוסי, בכל הדברים
ששמעתי שאמרת לא תמהתי,
אלא רק מאחד - או שאתה אמרת
בשטות, או שהם דברים ריקים.
אמר אותו זקן, ומה היא? אמר,
נערה יפה וכו'.

פתח אותו זקן ואמר, (תהלים קיח)
ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם.
ה' לי בעזרי וגו'. טוב לחסות בה'
וגו'. כמה טובים ונעימים
ונכבדים ועליונים דברי התורה,
ואני איך אמר לפני רבותינו, שלא
שמעתי מפייהם עד עכשו אפילו
דבר אחד! אכל יש לי לומר,
שאין בושה כלל לומר דברי תורה
לפני הכל.

התעטף אותו הזקן, פתח ואמר,
(ויקרא כב) ובת כהן פי תהיה לאיש
זר היא בתרומת הקדשים לא
תאכל. פסוק זה סמוך על פסוק
אחר - (שם) ובת כהן פי תהיה
אלמנה וגרושה וזרע אין לה
ושבה אל בית אביה פנעוריה
מלחם אביה תאכל וכל זר לא
יאכל בו. פסוקים הללו
כמשמעם, אבל דברי התורה הם
דברים סתומים.

ובמה הם דברי חכמה שסתומים
בכל דבר ודבר שבתורה, ונודעים
לאותם החכמים שיודעים דרכי
התורה, שהרי התורה אינם דברי
חלוש הם, שנמסרו למי שפותר
אותם ונמשכים אחר הפה, ועם
כל זה צריך לפתר אותם לפי
דרכם. ומה אם דברי חלוש צריך
לפתר אותם לפי דרכם - דברי
התורה שהם שעשועי המלך
הקדוש על אחת כמה וכמה

חד מרבנן דאזיל בארחה, אנא טעין אבתריה,
והאי יומא, חשיבנא דאשמע מלין חדתין
באורייתא, ולא שמענא מזי.

אמר ר' יוסי, בכל מלין דשמענא דקאמרת,
לא תוהנא, אלא מחד. או אנת
בשטותא אמרת, או מלין ריקנין אינון. אמר
ההוא סבא, ומאן איהי. אמר עולימתא
שפירתא וכו'.

פתח ההוא סבא ואמר, (תהלים קיח) יי' לי לא
אירא מה יעשה לי אדם. יי' לי בעזרי
וגו'. טוב לחסות ביי' וגו'. כמה טובין ונעימין
ויקירין ועלאין מלין דאורייתא, ואנא היכי
אימא קמי רבנן, דלא שמענא מפומייהו עד
השתא, אפילו מלה חדא. אבל אית לי
למימר, דהא לית פסופא כלל למימר מלי
דאורייתא קמי כלא.

אתעטף ההוא סבא, פתח ואמר, (ויקרא כב) ובת
כהן פי תהיה לאיש זר היא בתרומת
הקדשים לא תאכל. האי קרא, אקרא אחרא
סמיה, (ויקרא כב) ובת כהן פי תהיה אלמנה
וגרושה וזרע אין לה ושבה אל בית אביה
פנעוריה מלחם אביה תאכל וכל זר לא יאכל
בו. הני קראי כמשמען. אבל מלין דאורייתא
מלין סתימין אינון

ובמה אינון מלין דחכמתא דסתימין בכל
מלה ומלה דאורייתא, ואשתמודען,
אינון לגבי חכימין, דינדעין ארחין דאורייתא.
דהא אורייתא לאו מלין דחלמא אינון, דקא
אתמסרן למאן דפשר לון, ואתמשכן בתר
פומא, ועם כל דא אצטריכו למפשר לון
לפום ארחוי. ומה אי מלין דחלמא אצטריכו
למפשר לון לפום ארחוי, מלין דאורייתא

דאינון שעשועין דמלכא קדישא, על אחת כמה וכמה דאצטריכו למהך

בְּאַרְחָה קְשׁוּט בְּהוּ, דְּכַתִּיב, (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי יִי' וְגו'.

שְׁצַרְיָכִים לְלַכְתּוּ בְּדַרְפָּה אִמְתּוּ בְּהֵם, שְׁכַתּוּב (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי ה' וְגו'.

הַשְׁתָּא אֵית לְמִימְר, וּבֵת פְּהֵן, דָּא נִשְׁמַתָּא עֲלָאָה, בְּרִתִּיה דְּאַבְרָהָם אָבִינוּ קַדְמָאָה לְגִיּוּרִין, וְאִיהוּ מְשִׁיךְ, לָהּ לְהָאֵי נִשְׁמַתָּא מֵאַתְרַּךְ עֲלָאָה. מַה בֵּין קָרָא דְאָמַר וּבֵת אִישׁ פְּהֵן, וּבֵין קָרָא דְאָמַר וּבֵת פְּהֵן, וְלֹא פְתִיב אִישׁ. אֲלֹא, אֵית פְּהֵן דְּאֶקְרִי אִישׁ פְּהֵן, וְלֹא כְהֵן מְמַשׁ. וְעַל אַרְחָא דָּא, הָוָה (איש) פְּהֵן, וְהָוָה סָגֵן, וְהָוָה כְּהֵן גְּדוּל, וְהָוָה כְּהֵן דְּלָאוּ אִיהוּ גְּדוּל. פְּהֵן סַתְּם, רַב וְעֲלָאָה יִתִּיר מְאִישׁ פְּהֵן. וְעַל דָּא אֵית נִשְׁמַתָּא, (דף צ"ה ע"ב) וְאֵית רוּחָא, וְאֵית נִפְשׁ.

עֲבָשׁוּ יֵשׁ לּוֹמַר, וּבֵת פְּהֵן - זוּ הַנְּשֵׁמָה הַעֲלִינָהּ, בְּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ רֵאשׁוֹן לְגֵרִים, וְהוּא מוֹשֵׁף אֶת אוֹתָהּ נִשְׁמָה מִמְקוֹם עֲלִיּוֹן. מַה בֵּין פְּסוּק שְׂאֵמַר וּבֵת אִישׁ פְּהֵן, וּבֵין פְּסוּק שְׂאֵמַר וּבֵת פְּהֵן, וְלֹא כְתוּב אִישׁ? אֲלֹא יֵשׁ פְּהֵן שְׁנַקְרָא אִישׁ פְּהֵן, וְלֹא פְהֵן מְמַשׁ. וְעַל הַדְּרָף הַזֶּה הִיָּה (איש) פְּהֵן, וְהִיָּה סָגֵן, וְהִיָּה פְהֵן גְּדוּל, וְהִיָּה כְהֵן שְׂאִינוּ גְּדוּל. פְּהֵן סַתְּם גְּדוּל וְעֲלִיּוֹן מְאִישׁ פְּהֵן. וְעַל זֶה יֵשׁ נִשְׁמָה, וְיֵשׁ רוּחַ, וְיֵשׁ נִפְשׁ.

וּבֵת פְּהֵן כִּי תְהִיָּה לְאִישׁ זָר, דָּא נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא, דְּאֵתְמַשְׁכַּת מֵאַתְרַּךְ עֲלָאָה, וְעֲאֵלַת לְגוּ סְתִימוּ דְאִילְנָא דְחַיִּי. וְכַד רוּחָא דְכַהֲנָא עֲלָאָה נִשְׁבָּא, וְיַהֲיִיב נִשְׁמַתִּין בְּאִילְנָא דָּא, פְּרַחֲזִין מִתְמָן אִינוּן נִשְׁמַתִּין, וְעֲאֵלִין בְּאוּצַר חַד.

וּבֵת פְּהֵן כִּי תְהִיָּה לְאִישׁ זָר - זוּ הַנְּשֵׁמָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּמְשָׁכָה מִמְקוֹם עֲלִיּוֹן וְנִכְנָסָה לְתוֹךְ סֵתֵר עֵץ הַחַיִּים, וְכַשְׁרוּחַ הַכְּהֵן הַעֲלִיּוֹן נוֹשְׁבֵת וְנוֹתְנַת נְשָׁמוֹת בְּאֵילָן הַזֶּה, פּוֹרְחוֹת מִשָּׁם אוֹתָם נְשָׁמוֹת וְנִכְנָסוֹת בְּאוּצַר אֶחָד.

וְוִי לְעֲלָמָא, דְּלֹא יִדְעִין בְּנֵי נִשְׂאָ לְאַסְתְּמָרָא, דְּקָא מְשַׁכִּין מְשִׁיכוּ בְּהַדִּי יֵצֵר הָרַע, דְּאִיהוּ אִישׁ זָר, וְהָאֵי בֵת פְּהֵן פְּרַחַת לְתַתָּא, וְאַשְׁפַּחַת בְּנִינָא בְּאִישׁ זָר. וּבְגִין דְּאִיהוּ רַעוּתָא דְמָרָה, עֲאֵלַת תְּמָן וְאַתְפִּיאַת, וְלֹא יְכִילַת לְשִׁלְטָאָה, וְלֹא אֲשְׁתַּלִּימַת בְּהָאֵי עֲלָמָא. כַּד נִפְקַת מִגִּיָּה, הִיא בְּתַרוּמַת הַקְּדוּשִׁים לֹא תֹאכַל, כְּשֶׁאֵר כָּל נִשְׁמַתִּין, דְּאֲשְׁתַּלִּימוּ בְּהָאֵי עֲלָמָא.

או"י לעולם, שלא יודעים בני אדם להשמר, שמושכים משיכה עם יצר הרע, שהוא איש זר, ובת הכהן הזאת פורחת למטה ומוצאת בנן באיש זר. ומשום שהוא רצון של אדונה, נכנסת לשם ונכפית, ולא יכולה לשלט, ולא השתלמה בעולם הזה. וכשיוצאת ממנו, היא בתרומת הקדשים לא תאכל, כשאר כל הנשמות שהשתלמו בעולם הזה. עוד יש בפסוק הזה, ובת פהן כי תהיה לאיש זר. עלובה היא הנשמה הקדושה כי תהיה לאיש זר, שנמשכה על הגר שהתגיר, ופרחה אליו מגן ערן בדרך נסתר, על בנן שנבנה מערלה טמאה, זו היתה לאיש זר.

תּוּ אֵית בְּהָאֵי קָרָא, וּבֵת פְּהֵן כִּי תְהִיָּה לְאִישׁ זָר. עֲלוּבְתָא אִיהִי נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא, כִּי תְהִיָּה לְאִישׁ זָר, דְּקָא אֲתַמְשְׁכַת, עַל גִּיּוּרָא דְאַתְגִּייר, וּפְרַחַת עֲלִיהּ מִגֵּן עֲדָן בְּאַרְחָה סְתִימִים, עַל בְּנִינָא דְאַתְבְּנִי מְעַרְלָה מְסַאָבָא, דָּא הוּא לְאִישׁ זָר.

וְהָיוּ סוּד עֲלִיּוֹן יוֹתֵר מִהַכֹּל.
בְּעֵמּוּד שְׁעוּמָד לְמֵאזְנִים בְּתוֹךְ
אֲוִיר שְׁנוּשָׁב, יֵשׁ מִשְׁקָל אֶחָד בְּצַד
זֶה, וְיֵשׁ מִשְׁקָל אַחֵר בְּצַד זֶה. בְּצַד
זֶה מֵאזְנֵי צֶדֶק, וּבְצַד זֶה מֵאזְנֵי
מִרְמָה. וְהַמִּשְׁקָל הַזֶּה לֹא שׁוֹכֵף
לְעוֹלָמִים, וּנְשָׁמוֹת עוֹלוֹת
וְיוֹרְדוֹת, נִכְנָסוֹת וְיוֹצְאוֹת, וְיֵשׁ
נְשָׁמוֹת עֲשׂוּקוֹת, כְּשִׁשְׁלוֹט אָדָם
בְּאָדָם, שְׁכָתוּב (קהלת ח) עֵת אֲשֶׁר
שָׁלַט הָאָדָם בְּאָדָם לָרַע לוֹ. לָרַע
לוֹ וְדָאֵי.

אֲבָר נִשְׁמָה זוֹ שְׁהִיְתָה לְצַד
הָאֲחֵר, אִישׁ זֶר, וְנִגְעֶשְׂקָה מִמֶּנּוּ,
זוֹהֵי לָרַע לוֹ. לוֹ - לְאוֹתוֹ אִישׁ זֶר,
וְהִיא בְּתֵרוּמַת הַקְּדוּשִׁים לֹא
תֵאכֵל, עַד שְׁעוֹשָׂה בַּהּ הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מֵה שְׁעוֹשָׂה. בֵּא
הַפְּסוּק וְאָמַר, וּבַת כְּהֵן כִּי תִהְיֶה
לְאִישׁ זֶר, כִּף זֶה.

כָּאן יֵשׁ סוּד אֵיךְ נִגְעֶשְׂקוֹת
הַנְּשָׁמוֹת. אֲלֹא הָעוֹלָם הַזֶּה
מִתְנַהֵג הַכֹּל בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע.
וּכְשִׁמְתַּנְהֵגִים בְּנֵי הָעוֹלָם בְּצַד
הַטּוֹב, הַמִּשְׁקָלֶת עוֹמְדָת
וּמְכַרְיֶעָה לְצַד הַטּוֹב,
וּכְשִׁמְתַּנְהֵגִים בְּצַד הָרַע -
מְכַרְיֶעָה לְאוֹתוֹ הַצַּד. וְכֹל
הַנְּשָׁמוֹת שְׁהִיוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
בְּמִשְׁקָלֶת, הִנֵּה עוֹשֵׂק אוֹתָן
וְלוֹקֵחַ אוֹתָן.

אֲבָר לָרַע לוֹ, שְׁאוֹתֵן נְשָׁמוֹת
מְכַנְיֶעוֹת (מִבְּסוֹת) אֵת כֹּל מֵה
שְׁמוֹצְאוֹת מִצַּד הָרַע וּמִשְׁמִידוֹת
אוֹתוֹ, וְסִימֵן לָזֶה - אֲרוֹן הַקְּדוֹשׁ
שֶׁנִּגְעֶשֶׂק לְתוֹךְ פְּלִשְׁתִּים וְשִׁלְטוֹ
לְהָרַע לָהֶם. אַף כָּאן, אֲלוֹ
הַנְּשָׁמוֹת נִגְעֶשְׂקוֹת מֵהַצַּד הָאֲחֵר
לְהָרַע לָהֶן.

מֵה נַעֲשֶׂה מֵאוֹתֵן נְשָׁמוֹת? רְאִינוּ
בְּסִפְרֵי הַקְּדוּמוֹנִים, שְׁמָהֶם הִיוּ
אוֹתָם חֲסִידֵי אֲמוֹת הָעוֹלָם.
וְאוֹתָם הַמְּמֹרֵרִים שְׁהֵם תְּלִמִּידֵי
עַל גַּב שְׁהוּא נִכְנָס לְפָנָי וּלְפָנִים. בְּכֹה

וְדָא הוּא רָזָא עֲלָאָה יִתִּירָא מִכְּלָא. בְּעֵמּוּדָא
דְּקִיַּיְמָא לְטַקְלִין, גּוֹ אֲוִירָא דְנִשְׁבַּת, אִית
טִיקְלָא חֲדָא בְּהַאי סְטְרָא, וְאִית טִיקְלָא אַחְרָא
בְּהַאי סְטְרָא. בְּהַאי סְטְרָא מֵאזְנֵי צֶדֶק. וּבְהַאי
סְטְרָא מֵאזְנֵי מִרְמָה. וְהַאי טִיקְלָא, לֹא שְׁכִיף
לְעַלְמִין, וְנִשְׁמַתִּין סְלִקִין וְנַחְתִּין עֲאֲלִין וְתַבִּין,
וְאִית נִשְׁמַתִּין עֲשִׂיקִין, כַּד שְׁלִטָא אָדָם בְּאָדָם,
דְּכְתִיב, (קהלת ח) עֵת אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בְּאָדָם
לָרַע לוֹ, לָרַע לוֹ וְדָאֵי.

אֲבָר הַאי נִשְׁמַתָּא, דְּהוֹת לְסְטְרָא אַחְרָא, אִישׁ
זֶר, וְאַתְעֶשְׂקַת מִנִּיה, דָּא אִיהִי לָרַע לוֹ.
לוֹ: לְהֵוּא אִישׁ זֶר, וְאִיהִי בְּתֵרוּמַת הַקְּדוּשִׁים
לֹא תֵאכֵל, עַד דְּעֵבִיד בַּהּ קְדוּשָׁא בְּרִיף הוּא מֵה
דְּעֵבִיד, אֲתָא קְרָא וְאָמַר וּבַת כְּהֵן כִּי תִהְיֶה
לְאִישׁ זֶר הִכִּי הוּא.

הַכָּא אִית רְזָא, הִיף מִתְעֶשְׂקֵן נִשְׁמַתִּין. אֲלֹא
הַאי עֲלָמָא אֲתַנְהֵג כְּלָא, בְּאִלְנָא דְדַעַת
טוֹב וְרָע. וְכַד אֲתַנְהֵגֵן בְּנֵי עֲלָמָא בְּסְטְרָא
דְּטוֹב, טִיקְלָא קִיַּיְמָא וְאַכְרַע לְסְטְרָא דְטוֹב.
וְכַד אֲתַנְהֵגֵן בְּסְטְרָא דְרָע, אַכְרַע לְהֵוּא
סְטְרָא. וְכֹל נִשְׁמַתִּין דְּהוּוּ בְּהִיא שְׁעַתָּא
בְּטִיקְלָא, הָוּה עֲשִׂיק לֹון, וְנָטִיל לֹון.

אֲבָר לָרַע לוֹ, דְּאִינוֹן נִשְׁמַתִּין כְּפִיִין (ס"א חֲסִידִין)
לְכֹל מֵה דְּאַשְׁכְּחֵן מִסְטְרָא בִישָׂא,
וְשִׁי צֵאֵן לִיה. וְסִימְנָא לְדָא, אֲרוֹנָא קְדִישָׂא,
דְּאַתְעֶשֶׂק גּוֹ פְּלִשְׁתִּים, וְשִׁלְטוֹ בִּיה, לָרַע לֹון.
אוּף הִכִּי. הֵנִי נִשְׁמַתִּין אֲתַעֲשִׂקִין מִסְטְרָא
אַחְרָא לָרַע לֹון.

מֵה אֲתַעֲבִידוּ מֵאִינוֹן נִשְׁמַתִּין. חֲמִינֵן בְּסִפְרֵי
קְדָמָאֵי, דְּמִנְיֵיהוּ הוּוּ אִינוֹן חֲסִידֵי אוֹמוֹת
הָעוֹלָם. וְאִינוֹן מְמֹרֵרֵי תְלִמִּידֵי חֲכָמִים, דְּקְדָמָן
לְכַהֲנָא רַבָּא עֲמָא דְאַרְעָא, וְחָשׁוּב בְּעֲלָמָא,

חֲכָמִים שְׁקוּדָמִים לְכַהֵן גְּדוֹל עִם הָאֲרָץ וְחָשׁוּב בְּעוֹלָם, אַף עַל

הִזְקֵן הַזֶּה רָגַע אַחַד. תְּמַהוּ
הַחֲבָרִים וְלֹא אָמְרוּ דָבָר.

פְּתַח אוֹתוֹ זָקֵן וְאָמַר, אִם רָעָה
בְּעֵינַי אֲרַנֶּיָּה אֲשֶׁר לֹא יַעֲדָה
וְהַפְּדָה לְעַם נְכָרִי וְגו' . פְּרָשָׁה זוֹ
נִאֲמָרָה עַל הַסּוּד הַזֶּה, וְכִי יִמְכַר
אִישׁ אֶת בֵּיתוֹ לְאִמָּה לֹא תִצָּא
כְּצֵאת הָעֶבְדִּים אִם וְגו' . רַבּוֹן
הָעוֹלָם, מִי לֹא יִפְחַד מִמֶּךָ, שְׂאֵתָה
שׁוֹלֵט עַל כָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה') מִי לֹא יִרְאֶךָ מִלֶּךְ
הַגּוֹיִם כִּי לֶךָ יֵאָתֶה וְגו' .

כְּמָה הֵם בְּנֵי הָאָדָם בְּעוֹלָם
שְׂמֹשֶׁת־בָּשִׂים בַּפְּסוּק הַזֶּה, וְכֵלָם
אוֹמְרִים, אֲבָל הַפְּסוּק הַזֶּה לֹא
מְתִישֵׁר בְּפִיהֶם. וְכִי הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא הוּא מֶלֶךְ הַגּוֹיִם! ? וְהֵלֵל
הוּא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְכִךָ נִקְרָא!
שְׁהֲרִי כְּתוּב (דברים לב) בְּהִנָּחַל עֲלֵינוּ
גוֹיִם וְגו' , וְכְתוּב (שם) כִּי חִלַּק ה'
עִמּוֹ. וְעַל זֶה הוּא נִקְרָא מֶלֶךְ
יִשְׂרָאֵל. וְאִם תֹּאמַר שֶׁהוּא נִקְרָא
מֶלֶךְ הַגּוֹיִם, הֲרֵי שִׁבַח שְׁלֵהֶם
שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם,
וְלֹא כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים שֶׁהֵם נִמְסְרוּ
לְשִׂמְשֵׁים וְלַמְּמַנִּים שְׁלוֹ.

וְעוֹד סוּף הַפְּסוּק, שֶׁכְּתוּב (ירמיה')
כִּי בָכָל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל
מַלְכוּתָם מֵאִין כְּמוֹךָ. כֵּן זֶה הוּא
שִׁבַח לְשֵׁאֵר הָעַמִּים. וְתַמְיָהּ הִיא
אֵיךְ לֹא מִתְעַלִּים בַּפְּסוּק הַזֶּה
לְרוּם הִרְקִיעַ? אֵלֶּא שֶׁהִקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא סָמָא אֶת עֵינֵיהֶם וְלֹא
יִזְדַּעַם בּוֹ כָּלֵל, שְׁהֲרִי מַה שֶּׁאֲנִי
אוֹמְרִים שֶׁכֵּלָם אֵין וְאֶפְסָ וְתַהוּ,
שֶׁכְּתוּב (ישעיה' מז) כֵּן הַגּוֹיִם כְּאֵין
נִגְדוּ מֵאֶפְסָ וְתַהוּ נִחְשְׁבוּ לוֹ, הֲרֵי
הָעֶקֶר הָעֲלִיּוֹן הַגָּדוֹל וְהַנְּכָבֵד שֶׁם
אוֹתָם הַכְּתוּב הַזֶּה.

אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזִיָּא, וְהֲרֵי כְּתוּב
מֶלֶךְ אֱלֹהִים עַל גּוֹיִם וְגו' . אָמַר
לוֹ, אֲנִי רֵאִיתִי שֶׁאַחַר הַכְּתָל

אָף עַל גַּב דְּעָאֵל לְפָנַי וְלְפָנִים. בְּכָה הוּא סָבָא
רַגְעָא חֲדָא, תְּוֹהוּ חֲבָרִיָּא, וְלֹא אָמְרוּ מְדִי.

פְּתַח הֵהוּא סָבָא וְאָמַר, (שמות כא) אִם רָעָה בְּעֵינַי
אֲדַנֶּיָּה אֲשֶׁר לֹא יַעֲדָה וְהַפְּדָה לְעַם נְכָרִי
וְגו' . הוּא פְּרָשָׁתָא עַל רִזָּא דָּא אֲתַמְרָה, וְכִי
יִמְכַר אִישׁ אֶת בֵּיתוֹ לְאִמָּה לֹא תִצָּא כְּצֵאת
הָעֶבְדִּים אִם רָעָה וְגו' . מֵאֲרִיָּה דְעֲלֵמָא מֵאֵן
לֹא יִדְחַל מִינֶךָ, דְּאֲנֵת שְׁלִיט עַל כָּל מַלְכִין
דְּעֲלֵמָא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (ירמיה') מִי לֹא יִרְאֶךָ
מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לֶךָ יֵאָתֶה וְגו' .

כְּמָה אֵינוֹן בְּנֵי נֶשֶׁא בְּעֲלֵמָא, דְּקָא מִשְׁתַּבְּשׁוֹן
בְּהַאי קָרָא, וְכִלְהוּ אֲמַרִי, אֲבָל קָרָא דָּא
לֹא אֲתִישֵׁר בְּפּוֹמִיָּהּ. וְכִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
מֶלֶךְ הַגּוֹיִם אִיהוּ, וְהֵלֵל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אִיהוּ,
וְהַכִּי אֲקַרִי, דְּהָא כְּתִיב, (דברים לב) בְּהִנָּחַל עֲלֵינוּ
גוֹיִם וְגו' . וְכְתִיב (דברים לב) כִּי חִלַּק יְי' עִמּוֹ. וְעַל
דָּא אֲקַרִי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל. וְאִי תִימָא דְּאִיהוּ מֶלֶךְ
הַגּוֹיִם אֲקַרִי, הָא שְׁבַחָא דְּלַהוֹן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא מֶלֶךְ עֲלֵיָּהּ, וְלֹא כְּמָה דְּאֲמַרִין
דְּאֲתַמְסְרִין לְשִׂמְשֵׁין וְלַמְּמַנִּין דִּילֵיהּ.

וְתוֹ סִיפָא דְּקָרָא, דְּכְתִיב, (ירמיה') כִּי בָכָל חֲכָמֵי
הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם מֵאִין כְּמוֹךָ. כֵּן
הוּא, שְׁבַחָא אִיהוּ לְשֵׁאֵר עַמִּין, וְתַוֹהָא אִיהוּ,
הֵיךְ לֹא מִסְתַּלְקִי בְּהַאי קָרָא לְרוּם (דף צ"ו ע"א)
רַקִּיעָא. אֵלֶּא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סָמָא
עֵינֵיָּהּ, וְלֹא יִדְעִי בֵּיהּ כָּלֵל, דְּהָא מַה דְּאֲנִין
אֲמַרִי דְּכִלְהוּ אֵין, וְאֶפְסָ, וְתַהוּ. דְּכְתִיב, (ישעיה'
מז) כֵּן הַגּוֹיִם כְּאֵין נִגְדוּ מֵאֶפְסָ וְתַהוּ נִחְשְׁבוּ לוֹ,
הָא עֲקָרָא עֲלָאָה רַבָּא וְיִקְרָא שְׁוִי לוֹן קָרָא
דָּא.

אָמַר לֵיהּ ר' חֲזִיָּא וְהָא כְּתִיב (תהלים מז) מֶלֶךְ
אֱלֹהִים עַל גּוֹיִם וְגו' . אָמַר לֵיהּ, אֲנָא

חֲמִינָא דְּבַתֵּר כְּתִלְיָהּ הוּיָת, וְנִפְקַת בְּהַאי קָרָא לְסִיעָא לוֹן, הָוָה לִי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֵלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֵלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

החפץ חיים והחזון איש זי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזוהר העולמי - 0548436784)

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In *The Letters Of The Chofetz Chaim* (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the *sefer Meir Einei Yisroel* (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the *sefer Maaseh Ish* (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman **that there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).